

Prof. dr hab. Tadeusz Grabiński
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
Wydział Finansów
Katedra Finansów
Promotor w przewodzie doktorskim mgr Marcina Krupy

Kraków, 6 czerwca 2015 r.

OŚWIADCZENIE

W związku z negatywnym głosowaniem Rady Wydziału Finansów UEK nad nadaniem stopnia doktora w przewodzie doktorskim Pana mgr Marcina Krupy w dniu 18 maja 2015 r., pragnę przedstawić swoje stanowisko w tej sprawie.

1. Uważam negatywne stanowisko Rady Wydziału za niewłaściwe, niezgodne z przebiegiem przewodu i krzywdzące Doktoranta.
2. Rozprawa uzyskała dwie pozytywne recenzje Recenzentów zewnętrznych powołanych przez Radę Wydziału. Głosy na posiedzeniu Rady Wydziału w dniu 18 maja 2015 r. o niekompetencji recenzentów nie tylko wykraczają, moim zdaniem, poza ogólnie przyjęte zasady w środowisku naukowym, ale są nieprawdziwe – wystarczy zapoznać się z dostępnym w bazach bibliograficznych dorobkiem i jego oceną przy pomocy parametrów bibliometrycznych.
3. Komisja ds. przewodu doktorskiego powołana przez Radę Wydziału na swoim posiedzeniu w dniu obrony zajęła wyraźne stanowisko – na 13 głosujących, tylko 2 osoby się wstrzymały, a 11 zagłosowało za wystąpieniem do Rady o nadanie stopnia doktora.
4. Liczba członków Komisji ds. przewodu (14) znacznie przekraczała zalecaną liczbę członków Komisji (9) i obejmowała ok. 50% samodzielnych pracowników Wydziału Finansów. Reprezentatywność Komisji nie może budzić żadnych zastrzeżeń.
5. Negatywna decyzja Rady Wydziału wynika z zapisanej w Ustawie o stopniach naukowych zasady głosowania większością bezwzględną (głosy wstrzymujące się uznawane są za głosy przeciwne). Alternatywne zasady głosowania większością zwykłą, a także większością kwalifikowaną (głosy wstrzymujące nie są brane pod uwagę), prowadziłyby w tym przypadku do wniosku o nadaniu stopnia: 10 za, 7 przeciwko, 13 wstrzymujących.

6. Jeżeli wstrzymanie się od głosu oznacza brak zdania na temat zasadności przyznania stopnia, to reguła większości bezwzględnej stanowi istotną modyfikację takiej interpretacji. Nie jestem pewien, czy wstrzymujący się od głosu, którzy *de facto* zdecydowali o podjętej przez Radę Wydziału decyzji są przekonani o jej poprawności. Być może część tych osób powstrzymałaby się od oddania głosu, nie chcąc opowiadać się ani „za” ani „przeciw”.
7. Jeżeli intencją wstrzymujących się od głosu było nie wpływanie na decyzję Rady Wydziału i w związku z tym zdecydowałiby nie oddawać głosu, to wynik byłby pozytywny: 10 „za”, 7 „przeciwko”, w obecności co najmniej połowy uprawnionych.
8. Szkoda, że w czasie posiedzenia Rady Wydziału nie sformułowano wniosku o reasumpcję głosowania, uzasadnionego specyfiką i konsekwencjami wyniku pierwszego głosowania oraz możliwością wyboru 1 z 4 opcji („za”, „przeciw”, „wstrzymanie się”, nie oddanie głosu).
9. Być może warto byłoby podjąć dyskusję nad zasadnością zapisanej w Ustawie reguły większości bezwzględnej. Reguła ta w istotny sposób może zmienić decyzję Rady. Dla przykładu: przy 30 uprawnionych do głosowania rozkład głosów 15 „za”, 0 przeciwnych, 15 wstrzymujących się – oznacza decyzję negatywną, gdyż liczba głosów „za” nie przekracza liczby innych głosów (przeciwnych i wstrzymujących się). Decyzja jest w tym przypadku negatywna, pomimo iż nie było ani jednego głosu przeciwnego.
10. Jako promotor podtrzymuję swoją pozytywną opinię o pracy doktorskiej mgr Marcina Krupy. W rozprawie podjęto ciekawy i ważny problem zależności pomiędzy wzrostem gospodarczym w ujęciu makroekonomicznym i cyklami koniunkturalnymi a sytuacją polityczną ujętą w kategorii konfliktów zbrojnych i wojen. Jest to tematyka interdyscyplinarna i wymaga wiedzy z obszaru ekonomii, politologii, stosunków międzynarodowych, jak również demografii, socjologii, etnografii, statystyki.
11. Prowadząc zajęcia na studiach doktoranckich omawiam tematykę realizowanych na Uczelni prac doktorskich. Problematyka pracy mgr Marcina Krupy w połączeniu z analizami prowadzonymi w ramach amerykańskiego projektu *Correlates of Wars* spotkała się z dużym zainteresowaniem innych doktorantów. Powołana została nawet nieformalna grupa osób zainteresowanych tą tematyką i odbyło się kilka spotkań, na których dyskutowaliśmy o zainicjowaniu polskiej wersji projektu amerykańskiego z uwzględnieniem specyfiki wschodnioeuropejskiej. Stanowisko Rady Wydziału niewątpliwie będzie odebrane jako brak zaufania dla celowości podejmowania takich działań.

12. O kompetencjach mgr Marcina Krupy w zakresie problematyki będącej przedmiotem jego rozważań zawartych w rozprawie doktorskiej, świadczy duży dorobek. W ciągu 3 lat (od roku 2012) opublikował On 18 artykułów, m.in. w wydawnictwach UEK, Uniwersytetu Rzeszowskiego, Uniwersytetu Łódzkiego, Akademii Obrony Narodowej w Warszawie, Akademii Humanistycznej w Warszawie, PAN O/ Lublin, Akademii Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi.
13. Łączna liczba punktów przypisanych tym publikacjom wynosi 102, co oznacza ponad 30 punktów w ciągu 1 roku. Tak wysoka produktywność doktoranta w powiązaniu z Jego porażką w przewodzie doktorskim jest trudna do zrozumienia i pogodzenia. Tematyka publikacji ściśle się wiąże z problematyką rozprawy doktorskiej. Powstaje pytanie: czy 18 recenzentów z różnych ośrodków akademickich w Polsce myliło się formułując pozytywne opinie dopuszczające te publikacje do druku?
14. W ciągu 28 lat swojej pracy naukowej wypromowałem 16 doktorantów (14 w uczelni macierzystej oraz po 1 w ośrodku katowickim i wrocławskim). Stosowałem jednakowe kryteria oceny poprawności rozpraw doktorskich (oryginalność podejmowanej tematyki, opanowanie złożonych narzędzi analitycznych, propozycje nowatorskich rozwiązań metodologicznych, propagowanie swoich osiągnięć). W powstałej sytuacji można by się zastanawiać, czy te stopnie naukowe zostały nadane za prace nie spełniające odpowiednich kryteriów jakościowych.
15. Warto byłoby w tej sytuacji przeprowadzić analizę losów doktorów, którzy uzyskali stopień doktora na naszej Uczelni w powiązaniu z ich promotorami. Ponad 10 lat temu wykonałem podobną analizę wyodrębniając *szkoły naukowe*, przez które rozumiałem drzewo genealogiczne, wyznaczone przez relacje promotor – doktorant – doktorant doktoranta – itd. Najbardziej rozbudowana była szkoła Profesora Kazimierza Zajęca, którego drzewo w roku 2011 roku liczyło 4 pokolenia/piętra (por. Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie – Retrospekcja. Prace habilitacyjne i doktorskie, Kraków 2012)
16. Otwarcie pierwszego przewodu, w którym byłem promotorem miało miejsce dokładnie 30 lat temu (20 czerwca 1985 r.). Oznacza to, że co 2 lata bronił się jeden mój doktorant. Wydaje mi się, że jest to czas adekwatny do zadań wynikających z obowiązków promotora. Podobne 2-letnie interwały czasowe mieli moi Nauczyciele: Prof. Kazimierz Zająć oraz Prof. Aleksander Zeliaś.
17. Prawie 50% moich doktorantów (6 na 14) po otwarciu przewodu zamknęło swoje przewody, gdyż ich prace w mojej opinii nie spełniały kryteriów jakościowych, jakimi powinny cechować się rozprawy naukowe. Jak z tego wynika nie stosuję „taryfy ulgowej” dzięki czemu uważam, że moi doktoranci są dobrze przygotowani do prowadzenia badań naukowych.

Zał. Szkoła Kazimierza Zająca wg stanu na rok 2010

56,9	dr 1°	dr 2°	dr 3°	dr 4°
Kazimierz Zajac [24-54-23-1] = 102 prace	Aleksander Zeliaś [17+23+1] = 41 prac 28,8 pkt	Tadeusz Grabiński [14 + 1]	Paweł Lula [1]	Dariusz Borratyński
			Elżbieta Maksymiak	
			Piotr Soja	
			Zbigniew Zieliński	
			Izabela Cichocka	
			Marcin Andrzej Szplit	
			Małgorzata Wawrzynkiewicz	
			Janusz Patla	
			Maciej Piotrowski	
			Rafał Marek	
			Aldona Migala- Warchoł	
			Piotr Betlej	
			Artur Łapczyński	
			Artur Figurski	
		Stanisław Wydymus [11]	Stanisława Zofia Klima	Dariusz Borratyński
			Maria Sarama	
			Henryk Stanisław Czubek	
			Ziemowit Górski	
			Piotr Kapusta	
			Barbara Koszułap	
			Robert Uberman	
			Paweł Lubecki	
			Krzysztof Kucharski	
			Janusz Rosiek	
		Agnieszka Głodowska		
		Mieczysław Dobija [13]	Alicja Olech-Nowak	Dariusz Borratyński
			Maria Kosiorowska	
			Jerzy Kopydłowski	
	Anna Malina			
	Władysław Szczepankiewicz			
	Mushtag Hussain			
	Henryk Ponikowski			
	Mohamed Abdul A_'Il Amin			
	Ziad Tarik Abdulla			
	Bronisław Ortyl			
	Barbara Pawełek			
	Stanisław Wanat			
	Artur Lipieta			
	Monika Papież			
	Sławomir Śmiech			
	Mieczysław Dobija [13]	Jerzy Kuchmacz	Dariusz Borratyński	
		Saddeg T. Dabaag		
Paweł Bielawski				
Piotr Wójtowicz				
Joanna Toborek-Mazur				
Artur Hołda				
Robert Bednarski				
Katarzyna Szymczyk-Madej				
Ireneusz Górowski				
Bartosz Kurek				
Marcin Jędrzejczyk				
Wojciech Koziół				
Halina Stańdo-Górowska				

56,9	dr 1°	dr 2°	dr 3°	dr 4°
Kazimierz Zajac [24-54-23-1] = 102 prace	Andrzej Sokołowski [8]	Krzysztof Jakóbk		
		Marek Piotr Sobolewski		
		Sabina Denkowska		
		Janusz Stanisław Niezgoda		
		Marcin Salamaga		
		Beata J. Basiura		
		Michał Seweryn		
		Agnieszka Pasztyła		
	Bogusław Wąsik [4]	Tadeusz Łętka		
		Jerzy Skrzypek		
		Zbigniew Jędrzejczyk		
		Abdul Sada Mutlak Rahim		
	Józef Pocięcha [3]	Mariusz Grabowski		
		Janusz Stal		
		Jan Brzozowski		
	Czesław Kulik [2]	Jan Knapik		
		Zygmunt Ryznar		
	Michał Woźniak [2]	Dahmani Atmane		
		Daniel Kosiorowski		
	Stanisław Maciej Kot [2]	Paweł Ulman		
Beata Kasprzyk				
Jacek Wołoszyn [2]	Wit Urban			
	Jan Krzysztof Madej			
Barbara Podolec [1]	Dariusz Put			
Zbigniew Paszek				
Jan Szeja				
Henryk Baranek				
Alina Ryńska				
Barbara Paszek				
Aniela Deja-Wąsik				
Marian Kuraś				
Jan Pamuła				
Henryk Kopia				
Adam Góral				
Maria Pocięcha				
Michał Abrahamowicz				
Bogdan Ludwiczak				
Touahri Malek				

W lewym, górnym narożniku podano sumaryczny miernik siły „szkoły” (suma iloczynów prac doktorskich w kolejnych generacjach przez ich wagi).

W pierwszej kolumnie podano imię i nazwisko założyciela „szkoły” oraz liczbę prac doktorskich w kolejnych generacjach obronionych w ramach „szkoły” wraz z ogólną liczbą tych prac doktorskich.

W kolejnych kolumnach podano imiona i nazwiska promotorów i ich doktorantów w poszczególnych generacjach. Przy nazwiskach promotorów w nawiasach podano liczbę ich doktorantów w kolejnych generacjach.